

Ökumenikus vallási-közéleti lap 2007. III. évfolyam 1. szám Ára: 50 Ft

Kolping Világtalálkozó Magyarországon

Május 13. és 19. között rendezi meg Magyarországon – Keszthely, Alsópáhok és környékén – a Nemzetközi Kolping Szövetség a világtalálkozóját, a sorrendben 31. alkalommal kiírt közgyűlését. Várhatóan több mint ötven országból érkeznek a küldöttek, akik ötszázezer tagot képviselnek majd hazánkban a világtalálkozón. Ezt, az öt évenként tartandó seregszemlét már megrendezték Sao Paulóban, Mexikóban és Kölnben. A Magyar Kolping Szövetség tagjai részére is lehetőség nyílik május 19-én a személyes részvételre. Az utolsó napon 100-120 fő részvételére számítanak a szervezők, amikor tagjaink találkozhatnak a küldöttekkel és együtt emlékezhetünk Boldog Kolping Adolfra, az ő szellemiségére, célkitűzéseire, melyek ma is éppen úgy aktuálisak, mint 150 évvel ezelőtt.

A közgyűlés részletes programját a Kolping Híradó 4. oldalán olvashatják.

Nagy Sándor,
a Magyar Kolping Szövetség főtákará

A tartalomról:

Örök élet	3. oldal
Szolgálattevőink	3. oldal
A Nemzetközi Kolping Szövetség XXXI. Közgyűlése 2007 – Program	4. oldal
Ministránsok	5. oldal
Énekel a Búzaszem	5. oldal
Szolgálattevők a Felsőgödi Református gyülekezetben	6. oldal
Gyűjtés a csángó gyerekeknek	7. oldal
Sportos farsang	8. oldal
Programok	8. oldal

Áldozat és áldás

„Ne legyetek bölcsek önmagatok szerint.”
„Legyetek türelmesek mindenkire.”

Pál apostol egyértelműen mutatott rá keresztény hitünk igazi próbakövére, a feltámadás létet betöltő, annak értelmet kölcsönző csodás valóságára, amely nélkül hitünk csak üres formaság lenne. Ebben az összefüggésben teljesedik be és nyeri el igazi értelmét az oly sokszor idézett mondat: „Áldott a te méhednek gyümölcse.” A Nagyhét eseményeiért történik szinte minden, amiről az evangéliumok hírt adnak. A keresztfá fájdalmas, halál által születő reménysége vált találkozási pontjává két dimenzióknak: a tér-idő korlátai közé szorított tökéletlen, bűnnel terhelt materiális, és a minden létforma eredetét magában rejtő tökéletes, immateriális világnak.

(Folytatás a 2. oldalon)

Áldozat és áldás

A véges, a határok közé szorított múlandóban megjelent a végtelen, a határtalan és örök. Az eredendően bűnösben a tiszta és büntelen. A kapu, az összekötő híd a kínok között kiszenvető majd feltámadó Krisztus. Áldozata áldássá vált az emberiség számára. Megnyitotta az emberi szenvedések és törekvések reményteljes távlatait. „Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk.” (Róm 8, 18)

Kultúranropológusok és filozófusok állítják, hogy a különféle kultikus, vallásos szertartások mögött létező hitvilág az emberi kultúra legősibb, legarchaikusabb magva, amely mintegy prekódolva jelen volt az evolúcióban. A hit olyan átható, maradandó struktúráképző erő, amely nélkül nem alakulhattak volna ki a máig fennálló civilizációk sem. Egyik fontos hordozója a tudat, az ön- és a mi tudat. Az öntudat léte állandó önmeghatározásra készíti az embert. Különösen akkor vált ez fontossá, amikor a közösségi lét differenciálódott és a természetes ösztönök által meghatározott, veleszületett magatartásmódokat fel kellett váltani a közösség által is elfogadott, ész által kialakított követendő normákkal.

Az emberi élet kettős kötődése tehát (a metafizikai és a közösségi) vált az emberi létet a maga helyén tartó erővé. Ennek a vertikális és horizontális kapcsolatnak a metszéspontjában élhet az ember egyensúlyban, harmóniában. Ám a bűnök sokaságával terhelt emberi léttel nemcsak élni, hanem visszaélni is lehet, amelyet természetesen sem a növények, sem az állatok, sem pedig az élettelen dolgok nem követhetnek el. Egyedül az ember képes saját faji korlátait átlépve visszaélni a lét által nyújtott lehetőségekkel, azaz büntet elkövetni. Ilyen összefüggésben tehát valóban elfogadható az eredendő bűn tételezése, amely csak az emberrel együtt jelent meg a teremtés csodálatos rendjében. Ennek következtében „bűntudata” is csak az embernek lehet. A bűn elkövetése által kizökkent emberi lét (annak tudata által) komoly egyensúlytalanságot okoz akár az egyének, akár a közösségek életében. Egy alapvetően transzcendenciára épülő létközegeben nyomasztó terhet jelent. Természetes törekvés volt a megszabadulás utáni vágy, a megbillent egyensúly helyreállításának igénye. Mivel a mindenkor ember pontosan tudta, hogy törekvése valamely a múltban megtörtént cselekedetének a megváltoztatására irányul, így az csak a transzcendencia erőinek kiengesztelésével, azok segítségével volt elérhető. A kultikus szertartások keretében bemutatott áldozatok ősi formái ezt a kiengesztelődést kívánták elősegíteni, a múltban megtörtént dolgokat megváltoztatni. Az áldás (isteni segítség) elnyerését mindig meg kellett előznie az áldozathozatalnak. Ennek kialakultak ünnepi keretei, amelyben a magasztos, a fennkölt, az emelkedett pillanatok alkalmasak voltak az odaadásra, az el- és befogadásra. Mindezt még elmélyítette, „kézzelfoghatóvá” tet-

te az áldozati állat húsának közös elfogyasztása, amelynek sajátos hagyománya ünnepi húsfogyasztási szokásainkban mindmáig megőrződött. Az ősi áldozati kultuszok több elemét a keresztény kultúra is befogadta és megőrizte, ám azt teljesen új összefüggésbe helyezte. „Így szól az Úr: Szeretetet kívánok és nem áldozatot, Isten ismeretét és nem égőáldozatokat.” (Hós 6,6) Ez az ige arról tudósít minket, hogy az áldozatoknál többet ér az Úr ismerete és szeretete. Pál pedig az 1. Kor 8,1-3-ban így ír: „Ami pedig a bálványáldozati húst illeti, tudjuk, hogy mindnyájunknak van ismerete: az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. Ha valaki azt gondolja, hogy ismer valamit, az még semmit sem ismert meg úgy, ahogyan ismerni kell. De ha valaki szereti az Istent, azt már ismeri az Isten.” Pál az ismeret és szeretet viszonylatában valami egészen különleges dologra mutat rá, mégpedig arra, hogy a szeretet nem egy a kegyelmi ajándékok között, hanem előfeltétele minden kegyelmi ajándék elnyerésének. Épít, azaz éppé, egészsé, egészségesé tesz. A szeretet teheti egyedül értékké vagy értéktelenné a különféle ajándékokat. Az 1. Kor 13-ban azután félreérthetetlenül tudunkra adja, hogy még a legtökéletesebbnek, a „legmagasabbrendűnek” vélt (amely embertől csak kiindulhat) áldozat, saját testünk égőáldozatul történő odaadása, a tudatos mártírhálál vállalása sem ér semmit szeretet nélkül. Mit is kezdünk akkor a szeretet kivételes, mindent átható erejével, ami Pál szerint örök és soha el nem múlik? A válasz megformálásához vissza kell kanyarodnunk a Nagyhét legtökéletesebb áldozatához, Krisztushoz, akiben az ígéret szerint a bölcsesség és ismeret minden kincse el van rejtve. Ő a teremtéssel kezdődött világ történetének legtökéletesebb, a mindenség egészét átfogó áldozata, a megváltó, a megőrző, a megtartó erő. Különleges, egyedi volta abban áll, hogy ez az áldozat nem a tér-idő korlátai közé szorított, saját bűneitől szenvedő embertől indul ki, hanem a világ teremtető urától. Az egyszerűült fiú kiszenvetése a kereszten ember számára felfoghatatlan kegyetlen cselekedet. Ki az, aki közülünk egyetlen gyermekét feláldozná ílymódon bárkiért is. Ám ahhoz, hogy a kizökkent lét két dimenziója közötti harmónia újra helyreállhasson, valószínűleg csak ilyen mérhetetlenül nagy áldozat bemutatásával volt lehetséges. Az eredendő bűn miatti isteni átkot áldássá változtatni csak a krisztusi áldozat volt képes. És bizony Isten úgy szerette ezt a világot, hogy Jézus által, Jézusban kaput nyitott, és hidat épített saját végtelen világa felé, amelyen minden ember átkelhet az ő örök birodalmába.

Ennek a hídnak az egyik pillére a teremtetett, a másik a teremtető világban épített ki, és amelynek elemei az Úr szeretete által formálódtak. Hiszem, tudom, hogy mindenki számára formálódtak. Egyformán formálódtak a magukat kereszténynek vallóknak éppúgy, mint az elfordulóknak, a tagadóknak, a kételkedőknak, sőt az átkozóknak is. Nekünk, magunkat kereszténynek vallóknak talán a legfontosabb feladatunk, hogy ne torlaszoljuk el az átjutás lehetőségét, ne akarjunk mindenkit megelőzve elsőként érni a cél-

ba, ne akarjuk irányítani az átkelést megszabva a sorrendet, az indulás és érkezés idejét, és végül főleg ne akarjunk vámot szedni más ajándékából. Olvassuk el szeretettel Pilinszky János máig értünk aggódó, de talán a legnagyobb veszedelemre figyelmeztető sorait a Leprások voltak... című 1965-ben megjelent írásából: „Hány „gyógyult leprás” él közöttünk is akiket szívünk mélyén nem fogadunk többé vissza, s épp annak a Jézusnak nevében, aki pedig meggyógyította őket! A kereszténységnek nincs nagyobb ellensége, mint a fél-keresztények. Kemény mondas, de mennyire találó a félig-keresztény emberre: „Elégge hisz ahhoz hogy gyűlölni tudjon, de nem elégge ahhoz hogy szeretni.” Számára a hit: az ítélkezés jogát és gyakorlatát jelenti, s itt meg is áll. Félúton áll meg, gyakran. S már nem is tisztán, csak sterilen. Sóbálvánnyá meredve az ítélkezés vétkében. Lehet ennél messzebb kerülni a kereszténységtől? Ne ítéljete: a kereszténység megbocsátás. Jézus nem a farizeusok ítélkező aggályát hagyta ránk példaképül, hanem az irgalmas samaritánus cselekedetét.”

Végezetül Dsida Jenő egyik versére szeretném irányítani figyelmünket, amely egy különös nagycsütörtöki találkozásról szól. Találkozás a félelemmel, a magánnyal, az elhagyatottsággal, a kiszolgáltatottsággal. Vajon hány testvérünk élete rekedt meg nagycsütörtökön, és nem juthatott el nagypénteken át Húsvétig? Hányan várhattak közülük biztatást, esetleg éppen tőlünk, kínzó kiszolgáltatottságuk közepette? Jobb esetben olyankor mi is együtt aludtunk Péterrel, Jánossal, Jakabbal, Mátéval, és csak reménykedhettünk abban, hogy nem az ellenségek mindig éber, üldöző táborát gyarapítottuk.

Guóth Emil

Dsida Jenő:

Nagycsütörtök

Nem volt csatlakozás. Hat óra késést jeleztek és a fullatag sötétben hat órát üldögéltem a kocsárdi váróteremben, nagycsütörtökön. Testem törött volt és nehéz a lelkem, mint ki sötétben titkos útnak indult, végzetes földön csillagok szavára, sors elől szökve, mégis szembe sorssal s finom ideggel érzi messziről nyomán lopódzó ellenségeit. Az ablakon túl mozdonyok zörögtek, A sűrű füst mint roppant denevérszárny legyintett arcul. Tompa borzalom fogott el, mély állati félelem. Körülnéztem: szerettem volna néhány szót váltani jó, meghitt emberekkel, de nyirkos éj volt és hideg sötét volt, Péter aludt, János aludt, Jakab aludt. Máté aludt, és mind aludtak... Kövér csöppek indultak homlokomról s végigcsurogtak gyűrött arcomon.

1933

Az örök élet

Élni jó. Tele van szép és értékes dolgokkal, Isten ajándékaival. Ezt Jézus is tudta, mégis önként odaadta értünk, vállalta a kereszthalált. Azért tette, mert csak ezzel válthatott meg minket; csak ezzel tudott nekünk örök életet adni. Nagypénteki halála volt a kulcs – anélkül nem lehetett volna feltámadás.

Harmadnapra feltámadt – és így megnyílt az út előttünk is az örök élet felé. A felé az élet felé, amire igazából szántak minket, a felé, aminek a mostani csak halvány árnyéka. Minden, ami jó, ott végtelenül jobb, és ami rossz – az ott nem létezik. Persze, nem tudjuk pontosan, milyen lesz a feltámadás, gyalgó képzeletünk nem elég, hogy képet nyerjünk róla. De Jézus Húsvétkor megmutatta, hogy valóban létezik, hogy érdemes küzdenünk érte. Csak rajtunk múlik, kiérdemeljük-e, hiszen ő mindannyiunkat meghívott Országába. Ha múlandó életünkhöz annyira ragaszkodunk, annyi mindent hajlandók vagyunk megtenni érte, mennyivel többet kéne tennünk azért, hogy elnyerjük az örök életet? Ahogy Jézus is lemondott életéről, nekünk is sok mindenről le kell mondani itt, hiszen „egész világ nem a mi birtokunk”. Van azonban egy világ, amit nekünk szántak, ami nekünk való, amiről nem szabad lemondanunk!

Ne felejtsük el a húsvéti feltámadás élő példájáról! Minden szentmisén megemlékezünk róla, de sokan csak ilyenkor, Húsvétkor veszik észre, hogy a halállal nincs vége. A halál, és a mostani életünk csak a kezdet, ennél sokkal több vár ránk – ennek mindenkinek, minden pillanatban tudatában kell lennie! Akkor is, amikor az evilági örömeket élvezi, akkor is, mikor épp próbára teszi az Isten, akkor is, amikor a halálról gondolkodik. És természetesen Húsvétkor a feltámadás ünnepén – a remény ünnepén.

Pásztor Balázs

Szolgálattevőink

A 60-as években telepedett le **Dorszki András** és felesége Gödön a folyókról elnevezett utcák közelében. Isten egy fiúgyermekkel ajándékozta meg őket.

A kis család hamar megtalálta a templomainkba vezető utat (András és Attila katolikus, Zsuzsa az evangélikus templomot kereste fel), hogy Isten ígését hallgassa, és bekapcsolódjon a gyülekezeti munkába. Akkori egyházfelügyelőnk, id. Barcs Lajos hamar észrevette, hogy az értelmes, tanult, de mindenkor szerény és halk szavú **Zsuzsa** igen alkalmas a presbiteri munka pénztárosi megbízatására. Ebben a munkakörben Zsuzsa precíz és pontos munkájáért az akkori esperesünk dicséretét is megkapta. Férje nem hagyta feleségét magára a presbiteri munkában. Gyakran jött el templomunkba (maga is presbiter lett), és a jó gazda gondosságával vette észre és hívta fel a figyelmet a templom épületének hiányosságaira. Gyakran maga állt neki a hibák kijavításának, de erről soha nem beszélt, nem várt hálát vagy köszönetet. A házaspár ökumenikus szellemben él, keresi és meg is találja a közös együttléteket nemcsak az ökumenikus imahétén, hanem ott vannak a református lelkész által szervezett zenés áhitatokon, a katolikus templomban rendezett hangversenyeken is.

Megköszönjük Istennek, hogy ilyen munkatársakat ad egyházunknak és áldását kérjük a család további életére.

Dr. Széll Andrásné

A Nemzetközi Kolping Szövetség XXXI. Közgyűlése – 2007

Program

Kolping szellemében – Ültessük el a reménység magját

Május 13.

A közgyűlésre érkező tagok megérkezése

Május 14.

- 9.00 A tanácskozások megkezdése
- 16.00 A tanácskozások befejezése
- 17.00 A közgyűlésre érkező delegáltak megérkezése
- 18.30 Megnyitó szentmise, a kezsthelyi Karmelita templomban
- 20.00 Vacsora

Május 15.

- 9.00 Meditáció a közgyűléshez
Msgr. Alois Schröder Szövetségi Prézis
- 9.30 A közgyűlés megnyitása
Generalprézis Msgr. Axel Werner
Köszöntők a politika és az egyház részéről
Referens: Orbán Viktor miniszterelnök, a FIDESZ elnöke
- 10.30 A Generalprézis beszámolója a Kolping Szövetség pasztorális tevékenységéről
Vita
A Generalprézis beszámolója a Szövetség helyzetéről és tevékenységéről
Kapcsolódó vita
- 12.30 Ebéd
- 14.30 A gazdasági vezető beszámolója az anyagiak rendelkezésre állásáról és kiadásokról
Vita
- 15.30 Megbeszélés a fennforgó javaslatokról
- 17.30 Az egyház a világban ma. Impulzusok a pasztorális rendelkezésekről az egyház hatásáról, és a keresztény szervezetekről ma
Referens: Josef Clemens püspök Vatikán
- 18.30 Esti ima
- 19.00 Vacsora

Május 16.

- 9.00 Szentmise
- 10.30 Adolf Kolping Cselekvései a hitből
Generalprézis: Msgr. Axel Werner
Hitem segített, személyes élet tanúbizonyságok két Kontinensről

- 11.30 Adolf Kolping a keresztény emberkép, mint mérték cselekvéseiben
Dr. Michael Hanke
A katolikus szociális tanítás mint indíték és vezérfonal cselekvéseimhez, személyes élet tanúbizonyságok két kontinensről
- 13.00 Ebéd
- 14.30 A munka, egy szolgálat az életben
Egy akcióprogram kidolgozása az elkövetkezendő öt évre munkaközösségekben
Előadó: Bonita Kohler, Dél-Afrika
- 18.30 Vacsora
- 20.00 Látogatás a Festetics Kastélyba
Koncert gyertyafény mellett

Május 17.

- 9.00 Szentmise
- 10.00 Kidolgozása egy 5 éves programnak
- 12.30 Ebéd
- 14.00 Hajókirándulás a Balatonon, borkóstolóval egybekötve
- 20.00 Vacsora Alsópáhokon

Május 18.

- 9.00 Szentmise
- 10.30 Az 5 éves program elkészítése
- 12.30 Ebéd
- 17.00 Vesperás
- 18.00 A Magyar Kolping Szövetség körzeteinek zenés ünnepe, tradicionális ételekkel, a Kolping Hotel területén

Május 19.

- 9.30 Befejező szentmise Alsópáhokon
- 11.00 Nyilatkozat: „Szabadságban és felelősséggel” mint feladata a civil társadalmaknak és a Kolping Szövetségnek
Köszönetnyilvánítás:
Generalsekretár Hubert Tintelott
Referens: Dr. Semjén Zsolt, a Magyar Kereszténydemokrata Néppárt elnöke
Msgr. Axel Werner Generalprézis befejező szavai.

MINISTRÁNSOK

Varga Zsófia

Engem Varga Zsófinak hívnak. 12 éves vagyok. Mi születésemkor még Budapesten laktunk, rá két évre költöztünk ki Gödre. A Hétszínvilág Óvodába jártam már 3 éves koromban. Most a Huzella Tivadar Általános Iskola 6/b-s tanulója vagyok. Van egy öcsém, aki 10 éves, és van egy hú-

gom, aki pedig 8 éves. Az öcsém a Huzella Iskolába jár, ő negyedikes, a húgom a Kolping iskolába jár, és most 2. osztályos tanuló. Én már régóta, 4 éve ministrálok, azaz másodikos koromban kezdtem.

Nagyon szeretek ministrálni, mert nagyon jó a hangulat a mise előtt. Nagyon szeretem az állatokat: a kutyák, a cicák, a lovak és a papagájok a kedvenceim. A kedvenc sportom a kosárlabda. Járok is kosarazni. Jó közösségben lenni. Kedvenc tantárgyam a matematika, a természetismeret és az irodalom.

Medvey Kinga Viktória

Engem Medvey Kinga Viktóriának hívnak, de csak a Kinga nevet szoktam használni. 1996-ban születtem Budapesten, de itt az alsógödi templomban kereszteltek meg, ugyanabban az évben. Iskolába viszont nem ide járok, hanem Budapestre a Szent Gelért Általános Iskolába, ahol most 4. osztályos ta-

nuló vagyok. 2004 tavasza óta ministrálok itt Alsógödön. Nagyon jó csapat. Szeretnék minél többet itt lenni. Szüleimmel Budapesten élünk, de minden hétfőgőn kijövünk a nagyszüleimhez, ezért vagyok itt ministráns. De mivel az iskolámba járok hittanra, ezért ott voltam elsőáldozó. Szóval itt is, meg ott is vagyok. Nagyon szeretek itt Gödön lenni, és alig várom, hogy ide kiköltözzünk. Jó itt a levegő, lehet sokat játszani, meg a nagyiék is itt vannak.

Szekeres Márton

1993. december 12-én születtem. Jelenleg hetedikes vagyok, és Újpestre járok gimnáziumba. Kedvenc tantárgyam a történelem, és az informatika. Szeretek iskolába járni, mert egy csomó barátommal találkozhatok, és jó érzés az, hogy ha az embernek sok barátja van.

Szabadidőmben sok mindent szoktam csinálni, bár ez attól is függ, hogy hétköznap van-e, vagy hétvége. Hétköznap általában tanulok (ez nem a hobbim!), zenét hallgatok, könyvet olvasok, és számítógépezem. Hétvégen ugyanez, plusz néha elmegyek moziba, és átmegyek a haverokhoz, vagy elmegyek biciklizni, esetleg horgászni. Otthon is sokat szoktam segíteni, leginkább azzal, hogy felporszívózom az egész házat, vagy felsöpörök az udvaron. Sportolni csak hobbiszinten szoktam, és bár nem vagyok jó focista, de lelkes „football fan” vagyok. Egyébként ping-pongozni, biciklizni, kosarazni, és teniszezni szoktam, utóbbit sajnos már régen nem volt alkalmam az idő miatt űzni. Egyébként még gokartozom néha, ami szerintem nagyon jó hobbi.

Szombaton, vagy vasárnap elmegyek a templomba ministrálni. Szerintem jó dolog templomba járni, és hinni Istenben, hisz valamiben, vagy valakiben reménykedni jó érzéssel, reménnyel tölti el az embert. A miséken Istennek mutatjuk be a mi áldozatunkat, és Isten nekünk áldoz valamit az életünkben.

Fotók: **Szabó Emese**

Énekel a Búzaszem

Hétfőnként népdaloktól hangos a katolikus közösségi ház egyik terme. Énekelni vágyó édesanyák és gyermekek fogtak össze Tintér Gabriella népdalénekesessel, s megalakították a Búzaszem Népdalkört. Egyelőre hetente egyszer, hétfőnként este 6 órától jönnek össze, hogy övék lehessen egy része annak a kincsnek, amelyet eleink ránk hagytak.

Először az erdélyi dalokat válogatják ki a gazdag hagyományból, aztán a dalos országjárásban lassan eljutnak egészen Nyugat-Magyarorszáig. Gabi eredeti felvételekkel érkezik az estekre, s adatközlő énekesek dalain mutatja meg, milyen volt alig ötven-száz esztendővel ezelőtt nagyanyáink-dédanyáink éneke. A dalokat aztán otthon gyakorolják az énekesek, de helyesebb, ha azt mondjuk, hazaviszik őket ajándékba a családnak is. Amióta énekel a Búzaszem, nálunk otthon is népdaltól hangos a ház.

A népdalkörhöz még bárki csatlakozhat – hétfőnként 6 órakor szeretettel várnak mindenkit az énekesek a katolikus közösségi házban.

H. Sz.

Szolgálattevők a Felsőgödi Református Gyülekezetben

„Az Úr vezet majd szüntelen,
kopár földön is jól tart téged.
Csontjaidat megerősíti,
olyan leszel, mint a jól öntözött kert,
mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz.”

Ézs. 58.11

Mikor az embert megpróbáltatások érik, hajlamos arra, hogy befelé forduljon. Kevesen vannak, akik a sokszor reménytelennek tűnő helyzetükben nem csüggednek el, és nehézségeik, fájdalmuk ellenére is tovább tudják adni a szeretetet és kegyelmet, amit kapnak.

Presbiterünket, tiszteletbeli gondnokunkat, Jolánka Mamát – Balogh Rezsónét – kérdeztem a nálunk töltött éveiről.

– Édes Mamám! Az olvasóknak el kell mondanom, hogy én is abban a megtiszteltetésben részesülök, hogy „Mamám”-nak szólíthatlak és tegezhetlek is téged! Szeretnék megkérni, mesélj nekünk egy kicsit magadról!

– 1965-ben jöttem ide Gödre a családommal. Istentiszteletre Alsógödre jártunk a kis Imaházba busszal, hatan-nyolcan. Akkor még nem volt templomunk ott. Kisfiam Felsőgödre járt gyermek Istentiszteletre, és itt is konfirmált Bene Zoltán Tiszteletes Úrnál. Szüleimet 1970-ben hoztam magunkhoz. Itt is haltak meg, édesanyám 20 évig élt itt velem. A Tiszteletes Úr halála után Héder László Tiszteletes Úr jött el hozzánk szolgálni. Kisfiamat, tragikusan korán veszítettem el, autóbalesetben. Héder László Tiszteletes Úr temette el 1981-ben, 26 éves korában.

Attól kezdve Felsőgödön valahogyan olyan volt a légkör, hogy úgy éreztem, itt kell maradnom. Nagyon szerettem a Héder Tiszteletest, egy tiszta szív-lélek ember volt. Biblia-órára jártam át ide Felsőgödre, de ekkor még presbiter voltam Alsógödön. Később édesanyám betegsége miatt – 3 évig – nálam tartották a Bibliaórát, mert az állapota nem engedte meg, hogy egyedül hagyjam. Voltunk esetenként húszan is.

1993-ban meghalt Héder Tiszteletes Úr. Ez az időpont azért volt fontos a számomra, mert a húgomat utána ősszel temettem el, 49 éves korában. Miklóskámat, a fiamat 1981-ben, férjemet 1987-ben temettem, 1988-ban nyugdíjba jöttem, mert édesanyámat ápolni kellett. '91-ben őt is elhívta magához a Jó Isten. Visszamenőleg azért könnyű volt az én életem, és nagyon szép, mindennek dacára. Olyan családból kerültem én a világba, ahol én voltam az első gyermek. Két testvérem, akik előttem születtek korán meghaltak, ezért engem nagyon nagy szeretettel fogadtak, kicsit el is kényeztettek. De ez nem tartott sokáig, mert két évre született az öcsém, majd később még két testvérem, az egyik 11, a másik 13 évre. Most már csak a legkisebb, Zsigmond él közülük. Mi olyan jó, összetartó testvérek voltunk, soha komolyabb veszekedés nem volt közöttünk. A sógornóm, mai napig is mondja – férjét, egy éve temettük el 70 évesen –, jó itt

nálatok lenni, mert itt annyira nagy a családi összetartás.

Az én kis falum 95%-ban református volt. Kicsi voltam még, mikor édesapámmal és nagyapámmal jártam a Dalárdába. Édesapámat kértem, hogy hadd menjek velük. Tudom, hogy oda férfiak járhatnak, de én csak hallgatózni fogok. Nagyapám mondta, hogy gyere lányom, majd elülsz ott hátul. Nagyon szépen énekeltek, 60-an, 70-en voltak. Még nem jártam iskolába, de már a nagyszüleimtől majdnem minden zsoltárt megtanultam. Azt a szeretetet, amit kaptam a családomtól, azt soha semmi nem törölheti ki. Se halál, se szenvedés, se meghurcoltatás! Falumból, az akkori politikai helyzet miatt a lakosok jelentős részének el kellett mennie. Akkor még én nem is gondoltam, hogy 65 évesen kórusban fogok énekelni, és lám még ezt is megadta nekem a Jó Isten, látván, hogy én mennyire szerettem a Dalárdába járni. Kórusunk 1997-ben alakult, Borbély Magdolna vezényletével. Azóta már sok szép és kemény munkával teljes évet tudhatunk magunk mögött.

Mikor idejött a mi Tiszteletesünk, Szotyori Nagy Gábor, valahogy úgy éreztem, mintha mindig is ismertem volna. 5 évvel idősebb ő, mint Miklóskám volt. Valami annyira húzott hozzá. Ezt nem tudom megmagyarázni, hiszen a lelkésem is mind a mai napig. Az Édesanyja nagy beteg volt már, itt lakott velük. Mielőtt meghalt volna, előtte egy pár héttel odahívott magához, és azt mondta:

„– Jolánkám, tudod, hogy tégedet mennyire szeret az én fiam?”

– Tudom! – mondtam.

– De én azt is tudom, hogy te mennyire szereted őt!

– Ez így igaz! – mondtam.

– Ha én elmegyek, akkor nagyon vigyázzál rá! Rád bízom a fiamat!”

– El is mondtam a Tiszteletes Úrnak, gondoltam nem bántom meg vele. Ő korábban is egyre csak úgy szólított, hogy Mama, Mamám, és ekkor azt mondta, ugye, hogy érezte ő ezt! Ez a kötődés olyan családias lett.

Egy Igét szeretnék mondani:

„És mindenki, aki elhagyta házat vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevemért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet. De sok elsőből lesz utolsó, és sok utolsóból első.” Mt. 19.29-30. Olyan sok gyermekem lett itt, mert az általunk keresztelt gyermekeket köszöntöm a születésnapjuk alkalmából. Nem azt mondom, hogy ebből mind jár hittanra, mégis sokan vannak, akiktől kapom a szeretetet, azzal hogy megismernek, és rám köszönnek. Ez ad egy éltetést, egy erőt, egy erőt ahhoz, hogy elfogadjam és elviseljem azt, hogy az én egy szem fiamat visszavette az én Atyám. A mostohagyermekeimtől és unokáimtól is, én annyi szeretetet, tiszteletet kapok mind a mai napig, nem tudom elmondani. Ezt a szeretetet csak megélni és élni lehet, és akkor nem is nehéz adni! Nem azért adjuk, hogy kapjunk, de visszakapjuk sokszorosával. Ezt a szeretetet nem lehet magunkban tartani, ki kell adni! Nem tudnék máshogyan élni, csak így, hogy szeretni tudok, és derűs vagyok.

Kis falumban ezt a munkát biztos előlről kell kezdenem, de ha oda kerülök, akkor Isten biztos, fog nekem adni elfoglaltságot. Az ottani Tiszteletes Úr már sokszor kérdezte, mikor lesz a Jolánka néni a mi lányunk? Halotta, hogy az öcsém ott lakik, és mikor megyek a templomba, mindig mondja, boldog az, aki keresi a gyökereit. Olyan szépen szokott imádkozni, ha meglát engem. Állandóan megírat. Beszélgettünk és elmeséltem neki, hogy odahaza én presbiter vagyok és gondnok, de nem ez a fontos, hanem sok lelki dolog van, ami a 40 év alatt összejött. Készülök leköltözni a kis falumba, de életemet Isten kezébe adtam, ha Ő úgy látja jónak, akkor el fogja rendezni, hogy lemehessek. És addig, amíg itt vagyok, itt kell dolgozzak.

A Jó Istent nagyon kérem mindig, hogy legyenek fiatalok a gyülekezetben és a presbitériumban. Mikor jöttek a fiatal emberek a templomba, akkor én mondtam a Tiszteletes Úrnak, hogy megszólítom őket, hátha eljönneek presbiternek. Volt, aki közülük nálunk konfirmált, vittem neki a kis köszöntőt. Olyan jó látni, hogy itt vannak. Nem mindegyik, de nem fogják elfelejteni soha azt a tanítást, amit itt kaptak. Még akkor sem, ha most gyerekkorban elviszi őket az iskola. Vissza fognak kanyarodni az életükben ide a gyökökhez. Mikor látom a fiatalokat, nagyon boldog vagyok. Ezekre a fiatalokra, az én korombelieknek nagyon kell figyelni, hogy meg is maradjanak. Lássák és érezzék azt, hogy szeretjük őket.

35 éve vagyok itt Felsőgödön presbiter, de nem ez számít! Amíg nem voltam presbiter, ugyanazt tettem, mint most, és amióta nem vagyok gondnok, ugyanazt teszem, mint mikor gondnok voltam. Ha csak titulussért végezzük, akkor nem vagyunk építő munkások. Ezért kell mindig keresni és zörgetni! Nem köszálni! A férjem evangélikus volt, mindig arra figyelmeztetett, hogy el ne hagyjátok az egyházatokat és gyülekezeteket! Azelőtt is voltak, akik szerettek menni máshová, keresték a Szentlelket, mondván nem találják meg a gyülekezetükben! De nem fogják máshol sem! Nem ezt kell nézni! Hanem itt maradok a gyülekezetben, bárki lesz is a lelkész, és mellette állok! Mellette kell, hogy álljon a gyülekezet a presbitériummal. Nem a lelkész húzza a kocsit, a gyülekezet meg a presbiterekkel ráül, hanem összefogva kell tolnunk azt a szekeret! Ekkor nincsen gond és probléma, így lesz erős a gyülekezet! Az én párom a fiam után 6 évre halt meg, 10 évet járt ide a gyülekezetbe, és azt mondta, az én fejfámra azt írjátok, hogy: „ÉLT 10 ÉVET!”, pedig 66 éves volt. Érted, milyen nagy dolog ez, mikor valaki igazán hitre jut? Úgy érzi és vallja, hogy 10 évet élt! A többi, az nem volt élet! Nagy kegyelem ez annak, aki ezt megkapja! Van egy nagyon szép gondolat, nem tudom kitől van:

„A gyertya
Nem él, amíg nem ég a gyertyaszál,
Az ő élete a fénylő halál,
Lángja a saját testébe harap,
Mért égnek el, kik világítanak?”

Látod, elégték, de megmaradt a fény utánuk!

Mikor az én gyermekem elment, és éltem tovább az életben, a legkisebb testvérem azt mondta, ahogy te megéled, ezt a rettenetes dolgot, amit emberi ész fel nem foghat, az annyira csodálatos dolog! Nagy dolgot kaptál az Istentől, mert látni lehet benned valamit, és hidd el Ő ezt nagyon sokra becsüli. De hiszen olvassuk a Bibliában Jób történetét! Tőle többet vett el Isten, és mennyivel többet kapott! Oda kell adni a szívünket megüresítve, hogy Ő töltsen meg!

Egy verssel szeretném zárni a gondolataimat, melyet Feesche írt:

A különös ruha

*Szenvedésed Isten-adta ruhád.
Először sehogyan se illik rád.
Úgy találsz, hogy nagy neked.
Belenőhetsz – ha békén viseled.*

*S ha Isten ráteszi áldó kezét,
erőt arra is ad,
hogy úgy viseld végül a szenvedést,
mint drága ünneplő ruhát.*

– Köszönjük szépen a tőled kapott szép gondolatokat. Nem tudom, mi többet kívánhatnék neked, minthogy az Isten tartson továbbra is ölelő kezei között, és neked legyen erőd segíteni az elesetteket, tovább adni azt, amit az Igén keresztül kaptál.

„Ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is;
és ha valaki nekem szolgál,
azt megbecsüli az Atya.”

Jn. 12.26

Balogh Erika

Gyűjtés a csángó gyermekeknek

Magyarországról a legtöbben Gödön adakoztak a csángó gyermekeknek. A csíkszeredai kollégiumban 45, magyar középiskolában tanuló csángó gyermek lakik. A kollégium épphogy alkalmas emberi életre: a csőtörések miatt vizes falban kóbor áram kering, mosógép, polc, mosdókagyló alig-alig van a rosszul felszerelt fürdőben, s a meleg is ritka téli vendég a szobákban. Az interneten is terjedő felhívás nyomán sokan adakoztak, a gödi gyűjtőhelyen pedig két mikrobusznyi adomány jött össze.

Több mosógép, centrifuga, videomagnó, olvasólámpák, izzólámpák, vagy egy mázsas mosópor, takarók, ágyneműk, magnók, rádiók, és sok-sok apró ajándék mutatta a gödiek és a környékbbeliek segítőkészségét.

A Kolping iskola szülői és tanári közösségéből is sokan járultak hozzá a csángó gyermekek életkörülményeinek javításához.

Csíkszeredában most javítják a vezetékeket, szerelik a polcokat, a lámpákat, bekötik a mosógépet, s szeretettel gondolnak a segítő magyar családokra. Azok a holmik, amelyek Csíkszeredában már feleslegesek lennének, a Csángóföldön a magyar tanítás céljaira épülő Gyermekházak házába kerülnek.

A csángó oktatási programról sok-sok tudnivaló érhető el a www.csango.hu és a www.keresztyszulok.hu oldalon.

A Kolping iskolában több kisgyermek levelez már csángó gyermekekkel, s azt reméljük, hogy a levelezésből majd iskolai kapcsolat is lesz a 800 kilométerre lévő külsőrekeszini iskolával.

H. Sz.

Sportos „Belépés családosul”: farsang, Börzsöny túra és családi váltó

A Wagner László és csapata által szervezett családi sportrendezvény-sorozat nagysikerű farsangi összejövetele után – ahol a gyerkőcök egy bábélőadásnak is tapsolhattak – a családi váltóversenyeké lett a főszerep.

Két nagyszerű sportoló tette színessé a gödiek egyik télzáró szombatját. Az extrém úszásairól és futásairól híres Schirilla György ezúttal Alsógödöt választotta, hogy téli, vizes mu-

tatványával népszerűsítse a sportos életmódot. A sportember-től azt is megtudtuk, következő programja a Vatikánba történő futása lesz, hegyen át – völgyön át... Schirilla a partról a „Huzella” sportcsarnokába sietett, ahol a „Belépés családosul” újabb állomására került sor. A nagy létszám miatt többfutamossá vált családi váltó exkluzív vendége ezúttal a tizenegyszeres világbajnok-győztes Kropkó Péter hosszútávú triatlonista volt, aki 37 éves sportpályafutása során nemzetközi sikerei mellett 16 év hazai veretlenséget számlál. A rendezvény látványos programját Laufer Béla, olimpiai és VB 4. helyezett tornász és KSI-s tanítványainak akrobatikus torna-bemutatója jelentette. Legutóbbi állomásként pedig a „családi csapat” egy börzsönyi túrával köszöntötte – immár – a tavaszt, március 17-én.

A „Belépés családosul” programsorozat következő állomásai:

- tavaszi kerékpártúra április 22-én szombaton,
- majális május 1-jén a felsőgödi focipályán,
- piarista juniális június 10-én, vasárnap.

V. F.

Takarítás az alsógödi állomáson

Apróságok és nagyra nőtt kamaszok szedték a szemetet március 22-én az alsógödi állomáson.

Összefogott ugyanis Göd két egyházi iskolája: a piarista szakiskola és a Búzaszem Kolping Általános Iskola szülői közössége, diákjai, tanárai közösen takarítási védnökséget vállaltak az alsógödi állomás fölött. A két iskola ezzel kapcsolódott a városban meghirdetett tavaszi takarításhoz. A takarítás rendszeres lesz. Kéthetente váltakozva takarítja majd a két iskola az alsógödi állomást, s így talán néhány hónap múlva rendezettebb lesz minden, a ma még rendkívül piszkos, szemetes és elhanyagolt állomás környékén.

Nem titkolt célja a takarítási védnökségnek az is, hogy más intézményeket, cégeket is hasonló vállalásra ösztönözzenek. Végeredményként pedig azt várják, hogy minden gödi közterületnek lesz gazdája, s egyre nehezebb lélekkel lehet majd eldobni bármilyen szemetet a tiszta gödi utcákon.

A takarítási akcióról a www.buzaszem.hu oldalon mindig tudhatnak az érdeklődők. A két iskola kezdeményező takarítói szívesen várnak még segítő kezeket.

H. Sz.

Kolping

Programok

Nagyheti szertartások

- Alsógöd:** Nagycsütörök: 17 óra : Utolsó vacsora emlékmiséje; utána virrasztás reggel 8 óráig.
Nagypéntek: 16 óra: Keresztúti ájtatosság;
17 óra: Nagypénteki szertartás.
Nagyszombat: egész nap Szentségimádás;
19 óra: Feltámadási szentmise és körmenet.
Húsvét vasárnap és hétfőn 10 órakor Szentmise.

- Felsőgöd:** Nagycsütörök: 19 óra: Utolsó vacsora emlékmiséje; Szentségimádás; Jeremiás siralmi.
Nagypéntek: 14 óra: Keresztúti ájtatosság;
15 óra: Nagypénteki szertartás.
Nagyszombat: egész nap Szentségimádás;
19 óra: Feltámadási Szentmise és körmenet.
Húsvét vasárnap: 8.30 Szentmise;
19 óra: Szentmise.
Húsvét hétfő: 8.30: Szentmise.

Jótekonysági előadások a „Búzaszem”

Kolping Iskolánk javára:

- Április 14-én Szombaton 19 órakor Szabó Taylor István pánsípművész előadása.
- Május 5-én Szombaton 20 órakor Pásztor Júlia és barátai komolyzenei hangversenye. Mind a kettő az alsógödi katolikus templomban kerül megrendezésre.

Egyházközségi majális:

Az alsógödi és felsőgödi katolikus egyházközségek idén is megrendezik május 1-én hagyományos majálisukat. Minden érdeklődőt szeretettel várnak a változatos sportrendezvényekre, játékokra és természetesen gulyásbédre.

Református alkalmaink:

Nagypénteken, Felsőgödön 18 órakor Liszt: Via Crucis – emlékedésekkel – orgonán játszik Ifj. Szotyori Nagy Gábor. A nagyhét alkalmi a szokott rendben és a hirdetések szerint lesznek megtartva.

Április 29-én, 18 órakor Felsőgödön „10 év az orgonánál” Ifj. Szotyori Nagy Gábor jubileumi orgonaestje.

Gödi Kolping Híradó

Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Vasvári Ferenc

A szerkesztőség vezetője: Horváth Szilárd

Fotó: Bea István

Nyomdai előkészítés: Nagy Gábor

Nyomda: Kucsák Könyvkötészet és Nyomda Vác

Kiadó: Gödi Kolping Család Egyesület,
2131 Göd, Pesti út 73.

Szerkesztőség: 2131 Göd, Pesti út 73.

Elektronikus posta: kolping.god@invitel.hu

ISSN: 2.9.1/1147/2004